

Зустрінемося в іншому житті

КУПИТИ

Тора та Санті – незнайомці в чужому місті. Коли випадкова зустріч переплітає їхні долі, вони відразу впізнають одне в одному споріднену душу. Однак через кілька днів історію, яка так і не встигла розпочатися, обриває трагічний випадок.

Але це лише одна із багатьох їхніх зустрічей. Ніби магніти, Тора і Санті притягуються знову і знову. Життя за життям вони перетворюються у друзів, партнерів, коханців або ворогів. Та їх ніколи не покидає дивне відчуття, що вони уже знайомі. Врешті невідповідності й розмиті спогади поєднуються в цілу картинку. Та перш ніж їхні численні життя завершаться, вони повинні дізнатися, хто вони одне для одного насправді.

Зміст

Частина перша
Вітаю у вічності
Розплющ очі
Вороття немає
Любов — це війна
Так судилося
Частина друга
Неба замало
Кращий світ
Ми тут
До наступної зустрічі
Озирнися назад
Частина третя
Скороминуще «зараз»
Нікли значить нікли
Втрачати нічого
Іди на світло
Хто ми
На небесах
Вибір лише один
Подяки

Вітаю у вічності

Якби ж Тора могла почати наново.

Вона шкодує про те, що пофарбувала волосся в синій і вбрала яскраво-помаранчевий сарафан, який так і кричить: їй конче необхідно справити враження. Та найбільше шкодує, що прийшла на цю галасливу вечірку для іноземних студентів. Музика ще трохи гучнішає, заглушуючи хлопця, що намагається до неї докричатися.

— Що? — перепитує дівчина.

Він нахиляється до її вуха.

— Я кажу, таке враження, ніби ми вже десь бачилися!

Тора мляво йому всміхається й перехиляє аж до дна наполовину випите червоне вино.

Потрусивши келихом у виправдання, прослизає повз хлопця, проходить темним приміщенням, пронизаним спалахами, штовхає ґрати пожежного виходу («Випустіть, — думає вона з несподіваним розпачем, — випустіть мене») й опиняється на вулиці під холодним вітром.

«Кому таке спало на думку? — питає дівчина у брукованої площі та відбудованих фасадів історичного середмістя Кельна. — Хто влаштовує вечірку-знайомство там, де неможливо нікого почути?».

Місто не відповідає, але Тора розуміє: насправді річ не в галасі. Проблема в ній самій. Три дні тому, щойно вийшла з вокзалу, дівчина відчула, що між нею й усіма іншими виросла стіна, непроникна і невидима, мов скло. Тора прийшла на вечірку, сподіваючись, що музика та випивка розтрощать ту перепону. Натомість здалося, ніби вона весь вечір кричала на своє відображення. З того боку стіни не долинуло нічого. Що вивчаєш? Фізику? Ого! Звідки ти? Кожне нове запитання — відлуння попереднього, і щоразу Тора почувалася дедалі самотнішою.

Вона йде, але сама не знає куди. Вітер відкидає волосся назад, віє на розпашіле лице. Праворуч площа просочується вузькими провулками до гладкого, мов шовк, Рейну. Ліворуч, за порослим травою двориком, у небо дивиться руїна годинникової вежі, стрілки якої завмерли за сім хвилин до дванадцятої.

Тора не вірить у долю, та все-таки вважає деякі шляхи кращими за інші. Тут, у перший тиждень студентства, на порозі незліченних сценаріїв майбутнього, вона відчуває млосне запаморочення. Саме тут має починатися її життя, а вона вже звернула не туди. Чому її не влаштовує одна вечірка, одне місто, одна планета? Чому вона така, чому повсякчас бачить краєм ока щось примарне?

Дівчина зупиняється біля брами, що веде у дворик. Не зважає на замок з ланцюгом, перестрибує через ґрати й приземляється на траву, тоді йде за своєю тінню, доки та не зникає. Через десять кроків опиняється в новому світі — тихому, під склепінням зірок.

Тора вдихає, ніби плавчиня, що довго була під водою, а потім виринула на поверхню. Збирається вкласти на траву й бачить, що її вже випередили: якийсь хлопець лежить, розпростерши руки й закинувши голову назад, ніби намагається вдихнути всесвіт.

Хтось інший, можливо, зрадів би спорідненій душі. Торі ж лише робиться прикро: то було її місце, а він його забрав. Завмерши на траві, дівчина облітає орбіти двох можливих світів.

Вона сама, надворі темно: краще триматися подалі. Він п'яний, ба навіть непритомний: слід з'ясувати, чи все гаразд. Тора рвучко вдихає і робить ставку на другий світ.

— Hallo? — промовляє вона. — М-м-м... Ist alles okay?* Хлопець підхоплюється. Тора уважно його роздивляється.

Великі очі, кучеряве чорне волосся. Вродливий. Якщо він збагне, що сподобався їй, вона впаде у відчай. Невисокий — навіть з урахуванням того, що з висоти Ториних метра вісімдесяти більшість людей невисокі.

— Englisch?* — з надією в голосі питає він.

— Ой, так. Будь ласка, — сміється дівчина. — Ти, певно, помітив, що моя німецька — це насправді англійська з німецьким акцентом.

Хлопець озирається на місце, де лежав, ніби має щось їй пояснити.

— Я просто... — він затинається. — Сантьяго Лопес. Санті, — акцент пасує до імені. Тора не відразу помічає, що він простягнув їй руку, щоб вона потиснула.

Так дівчина й учинила.

— Я подумала, ти у відключці. Прийшла з'ясувати, чи все гаразд.

— Жартуєш? У тому клубі пиво по п'ять євро. Для відключки мені забракло б грошей, — таке враження, ніби він з неї глузує. — А в тебе є ім'я?

— Авжеж. Знайомство, ось як це робиться, — вона досі безглуздо тисне його руку. — Тора Лішкова.

Він відпускає Торину руку й показує на дівчину пальцем.

— Судячи з вимови, ти з Англії. Судячи з імені, ні.

Єдиний зиск від гучної вечірки — цієї бесіди там не було. Поясни, що ти за одна! Тора зітхає, сподіваючись, що зробить це коротко.

— Тато чех, мама з Ісландії, але я виросла в Сполученому Ко-ролівстві, — дівчина знизує плечима. — Науковці, сам розумієш.

Він невпевнено пригладжує волосся.

— Мій батько — водій автобуса, а мати працює в крамниці, тож ні, не розумію.

— Мені шкода. Тобто не через те, що вони... — кожне слово штовхає її на дедалі гірший шлях. Яке він має право так з нею чинити? Тора посміюється. — От лайно. Знаєш, відтепер я називатимуся Джейн Сміт.

Санті здіймає руки догори, награно перепрошуючи.

— Вибач, що намагався зав'язати розмову.

— Я не просила розмови, — Тора обхоплює себе руками, здіймаючи очі на зорі. — Просто хотіла вийти на вулицю й побути на самоті.

— Без питань. Вибач, що вторгся у твоє особисте місто, — він демонстративно кланяється та йде геть.

Тора ніяковіє.

— Зачекай.

Санті обертається.

— Вибач, — каже вона. — За весь вечір... Мені так і не вдалося ні до кого достукатися. Думала, у цьому винен галас або всі інші, але, мабуть, це через мене. А тепер...

Він весело й водночас роздратовано дивиться на неї.

— І що тепер?

Тора клацає пальцями.

КУПИТИ